

Книга Даниїла - Номер сто шістнадцять

Розкриття днів помсти: пророче дослідження застереження Єремії та останнього покоління

Jeff Pippenger
2024-03-04

У попередній статті ми розглядали п'ятдесятій розділ Єремії та в ньому — суд над Вавилоном, що починається з недільного закону, який невдовзі буде запроваджено у Сполучених Штатах, і завершується Божим гнівом. Виконавчий суд — це день Господньої помсти, який був представлений зруйнуванням Єрусалима у 70 році н. е. Зруйнування Єрусалима, здійснене Римом у 70 році н. е., було попередньо прообразоване руйнуванням Єрусалима, здійсненим Навуходоносором. Разом вони стали двома свідками виконавчого суду над блудницею Тиру, яка також є блудницею з сімнадцятого розділу Об'явлення.

Пророк Єремія повідомляє, що коли Господня помста звершиться над сучасним Вавилоном, починаючи з недільного закону, який незабаром настане, тоді: "У ті дні та в той час, говорить Господь, шукатимуть беззаконня Ізраїля — і його не буде; і гріхи Юди — і їх не знайдуть, бо Я прощу тих, кого залишу." У ті дні запечаткування ста сорока чотирьох тисяч уже буде звершене.

"Що ви робите, браття, у великій справі приготування? Ті, хто єднаються зі світом, приймають мирський образ і готуються до знака звіра. Ті, хто не довіряють собі, хто смиряються перед Богом і очищують свої душі, покоряючись істині, — такі приймають небесний образ і готуються до Божої печатки на їхніх чолах. Коли вийде указ і буде накладено відбиток, їхній характер залишиться чистим і непорочним навіки." Свідчення, том 5, 216.

Виконавчий суд починається з другого голосу вісімнадцятого розділу Об'явлення, який закликає чоловіків і жінок утекти з Вавилону, а Єремія каже: "прийшов їхній день, час їхнього відвідання. Голос тих, що тікають і рятуються з землі Вавилону, щоб звістити на Сіоні помсту Господа, нашого Бога, помсту за його храм. Склічте лучників проти Вавилону: усі ви, хто натягає лука, таборуйте навколо нього; нехай ніхто з нього не втече: відплатіть їй за її діла; як вона робила, так учиніть із нею." Її суд здійснюється "лучниками". Перша згадка про лучника в Писанні стосується Ізмаїла.

І Бог почув голос юнака; і ангел Божий покликав до неї з неба і сказав їй: Що з тобою, Агар? Не бійся, бо Бог почув голос юнака там, де він є. Устань, підними юнака й підтримай його своєю рукою, бо Я вчиню його великим народом. І Бог відкрив їй очі, і вона побачила криницю з водою; і вона пішла, наповнила міх водою й напоїла юнака. І Бог був з юнаком; і він зростав, і оселився в пустелі та став лучником. Буття 21:17-20.

"Година великого землетрусу" в одинадцятому розділі Об'явлення визначає початок виконавчого суду над блудницею Риму, який починається з недільного закону, що невдовзі

буде запроваджений у Сполучених Штатах. У цю "годину" "третє горе невдовзі приходить. І сьомий ангел засурмив." Третє горе — це сьома сурма. Це лучники ісламу, яких залучено, щоб звершити Його суд над тими, хто нав'язують знак папської влади (недільне богослужіння), і переслідують тих, хто відстоює знак Божої влади (суботне богослужіння).

У двадцять першому розділі Євангелія від Луки Ісус, відповідаючи на запитання учнів про зруйнування Єрусалима і храму, подає історичний виклад, який також відображає історію останніх днів. Він посилається на «дні відплати», що були суттєвою пророчою ознакою Його служіння як Месії, яку Він окреслив у своєму першому проголошенні Свого служіння, читаючи з пророка Ісаї в церкві в Назареті. Назаретське проголошення і уривок з Ісаї відображали не лише Його служіння, а й послання Його учнів і, зокрема, діяльність і служіння руху ста сорока чотирьох тисяч.

Дух Господа Бога наді мною; бо Господь помазав мене благовістити смиренним; Він послав мене перев'язати розбитих серцем, проголосити полоненим свободу, а зв'язаним — відкриття темниці; провістити рік уподобання Господнього і день помсти нашого Бога; утішити всіх, хто сумує; щоб дати сумуючим у Сіоні: замість попелу — вінець, елей радості — замість смутку, одержу хвали — замість духа зневіри; щоб їх назвали деревами праведності, насадженням Господнім, щоб Він прославився. І збудують давні руїни, піднімуть прадавні спустошення, і відновлять спустошені міста, руїни багатьох поколінь. І чужинці стануть пасти ваші отари, а сини чужоземця будуть вашими орачами та виноградарями. А вас назвуть Священиками Господа; Служителями нашого Бога зватимуть вас; споживатимете багатство народів, і їхньою славою будете хвалитися. За вашу ганьбу буде вам подвійне, і замість сорому ви радітимете у своїй частці; тому у своїй землі посядете подвійне; вічна радість буде вам. Бо Я, Господь, люблю правосуддя, ненавиджу грабунок при всепаленнях; і керуватиму їхньою справою в правді, і укладу з ними вічний заповіт. І насіння їхнє буде знане серед народів, і їхній рід — між людьми; усі, хто їх побачить, пізнають їх, що вони — насіння, яке Господь поблагословив. Дуже радітиму в Господі, душа моя буде веселитися в моєму Бозі; бо Він зодягнув мене в одержу спасіння, покрити мене плащем праведності, як наречений оздоблює себе прикрасами, і як наречена прикрашає себе своїми коштовностями. Бо як земля виводить свій паросток, і як сад пророщує посіяне в ньому, так Господь Бог дасть зійти праведності й хвали перед усіма народами. Ісаїя 61:1-11.

Сто сорок чотири тисячі, запечатані, про яких ідеться в дев'ятому розділі книги Єзекіїля, — це ті, що оплакують гріхи в церкві та у світі. "Вгодний Господу рік, і день помсти нашого Бога," — це коли ті, що сумують у Сіоні, утішаються і стають "деревами праведності", щоб "прославити Господа." Вони прославляють Господа, бо "в ті дні й у той час, говорить Господь, беззаконня Ізраїля будуть шукати — і його не буде." Ті, що сумують, — це запечатані; саме вони "збудують давні руїни", "піднімуть колишні спустошення" і "відновлять спустошені міста, руїни багатьох поколінь." Вони будуть "названі Священиками Господа", і люди зватимуть їх "Служителями нашого Бога".

Праведність ста сорока чотирьох тисяч має "пророки перед усіма народами", коли їх піднесуть як знам'я в годину великого землетрусу. Їхня праведність зростає поступово, бо

вона "як земля випускає свій пагін і як сад дає сходити посіяному в ньому; так Господь Бог спричинить, щоб праведність і хвала проросли". Запечаткування ста сорока чотирьох тисяч почалося з настанням пізнього дощу 1 вересня 2001 року. Саме тоді з'явилися паростки землі. Ісаї вказує, коли паростки проростають.

Мірою, коли воно пускає пагін, ти будеш судитися з ним; він стримує свій лютий вітер у день східного вітру. Тим-то очиститься беззаконня Якова; і оце весь плід — усунення його гріха: коли він зробить усі камені жертовника, мов крейдяні камені, розбиті на друзки, гаї та боввани не встоять. Ісаї 27:8, 9.

У "день східного вітру", який є Його "суворим вітром", що "Він стримує", "розпускання" бруньок почнеться, коли дощ буде "вимірним". "Stayeth" означає стримуваний. Коли чотири вітри будуть стримані чотирма ангелами сьомого розділу Об'явлення, починається запечаткування ста сорока чотирьох тисяч. Тоді пізній дощ починає "покраплювати" помірно, бо слово "міра" у вірші означає помірність. На початку періоду запечаткування ста сорока чотирьох тисяч пізній дощ є "вимірним", а в кінці періоду — без міри.

Велике виливання Духа Божого, яке осяює всю землю Його славою, не прийде, доки ми не матимемо просвітленого народу, що з досвіду знає, що означає бути співпрацівниками Божими. Коли ми матимемо повну, всесердечну посвяту служінню Христові, Бог засвідчить це виливанням Свого Духа без міри; але цього не буде доти, доки найбільша частина церкви не є співпрацівниками Божими. Бог не може вилити Свого Духа, коли егоїзм і потурання собі так очевидні; коли панує дух, який, якщо висловити словами, передав би відповідь Каїна: «Хіба я сторож братові своєму?» Якщо істина для цього часу, якщо знамення, що згущуються повсюди і свідчать, що кінець усього близько, не здатні розбудити дремаючу енергію тих, хто заявляє, що знає істину, тоді темрява, співмірна зі світлом, яке сяяло, спіткає ці душі. За їхню байдужість немає й тіні виправдання, яке вони зможуть представити Богові у великий день остаточного суду. Не буде жодної причини, яку можна було б навести, чому вони не жили, не ходили і не працювали у світлі священної істини Божого слова і тим самим не явили світові, затьмареному гріхом, через свою поведінку, своє співчуття і свою ревність, що силу і реальність Євангелія неможливо спростувати. Review and Herald, 21 липня 1896 р.

Період випробування пізнього дощу та запечаткування ста сорока чотирьох тисяч починається з визначення міри виливання Святого Духа, бо пшениця і кукіль досягли часу жнив. Цей дощ доводить до зрілості обидві групи, а наприкінці періоду випробування пшениця і кукіль будуть відокремлені, і пшениця тоді "пізнає на власному досвіді, що означає бути співробітниками з Богом". Вони тоді "матимуть цілковиту, всім серцем посвяту служінню Христу, а Бог засвідчить це виливанням Свого Духа без міри".

«День лютого східного вітру» настав 11 вересня 2001 року, і розпочалася суперечка Авакума щодо підробленого послання «мир і безпека», яке подають як послання «пізнього дощу», на противагу посланню, що вказує на день Божої помсти. Тоді рослини — і пшениця, і кукіль — почали пускати паростки й приносити той плід, який вони виявлять на суді невдовзі прийдешнього недільного закону.

"Ще раз ці притчі навчають, що після суду не буде часу благодаті. Коли праця благовістя буде завершена, відразу настає розділення між добрими і злими, і доля кожного класу назавжди визначена." Наочні уроки Христа, 123.

Одна група поклоняється сонцю у восьмому розділі книги Єзекіїля, а інша приймає Божу печать у дев'ятому розділі. У двадцять першому розділі Євангелія від Луки Христос вказує на сто сорок чотири тисячі і дає знамення, що позначає останнє покоління в історії землі. Він визначив знамення, яке християни мають розпізнати, щоб утекти від знищення Єрусалима.

Коли ж побачите Єрусалим, оточений військами, то знайте, що наблизилось його спустошення. Тоді ті, що в Юдеї, нехай утікають у гори; а хто всередині нього, нехай виходять звідти; і хто в околицях, нехай не входять до нього. Бо то дні відплати, щоб збулося все написане. Луки 21:20–22.

Ісус, «рядок за рядком», окреслив додаткові пророчі риси цього знамення, бо Його слова записані не лише Лукою, а й Матвієм і Марком.

І це Євангеліє Царства буде проповідуване по всьому світі на свідчення всім народам; і тоді настане кінець. Отож, коли побачите гидоту спустошення, про яку сказав пророк Даниїл, що стоятиме на святому місці, (хто читає, нехай розуміє:) Тоді ті, хто в Юдеї, нехай тікають у гори. Матвія 24:14-16.

І спершу мусить бути проповідане Євангеліє між усіма народами. Коли ж поведуть вас і видадуть, не журіться наперед, що будете говорити, і не обмірковуйте; але що буде дано вам тієї години, те й говоріть: бо не ви говоритимете, а Святий Дух. І брат видасть брата на смерть, і батько сина; і повстануть діти на батьків і на смерть їх віддадуть. І будуть вас ненавидіти всі за Моє Ім'я; але хто витерпить до кінця, той спасеться. Коли ж побачите мерзоту спустошення, сказану пророком Даниїлом, що стоїть там, де не слід, (хто читає, нехай розуміє,) тоді ті, що в Юдеї, нехай утікають у гори. Марка 13:10-14.

Перш ніж сім останніх кар, які є остаточним і досконалим виконанням «днів помсти», звершаться над двома класами, євангеліє Царства має бути проповідане і проголошене серед усіх народів. Євангельська вістка буде дана народам під час недільного закону, що незабаром настане в Сполучених Штатах, коли сто сорок чотири тисячі будуть піднесені як знамено. «Дні помсти» означають період Виконавчого Суду над блудницею Вавилонською, який починається з недільного закону в Сполучених Штатах і закінчується, коли постане Михаїл і завершиться людський випробувальний час, а гнів Божий буде вилитий у вигляді семи останніх кар.

Період часу — це «година», яку визначає Марко, і «година» «великого землетрусу», і «година», коли десять царів погоджуються віддати своє сьоме царство папству. Коли остання душа прийме Євангеліє, оприлюднене серед усіх народів, випробувальний період завершується, і Божий гнів виливається без милості. Цей період починається з проголошення Євангелія всім народам, коли підносять стяг, і закінчується, коли остання людина відгукнеться на євангельську вістку, проголошену, проповідану й оприлюднену

через стяг. Той період часу — це «дні помсти».

В Євангелії від Луки, у двадцять першому розділі, Ісус точно вказує на цей відрізок історії, адже Він визначає останнє покоління, яке не помре до Його другого пришествя. Він окреслює знак, представлений як «мерзота спустошення», про яку говорив пророк Даниїл. Цей знак — коли мерзота спустошення стоїть на «святому місці» і коли вона «стоїть там, де не повинна», а також коли Єрусалим «оточений військами».

Коли Єрусалим у 66 році був оточений військами Кестієм, християни в Єрусалимі втекли з міста, і сестра Вайт зазначає, що жоден християнин не загинув під час руйнування, яке зрештою завершилося у 70 році. Кестій розпочав облогу, а потім, з очевидно невідомих причин, відступив, і християни в місті втекли відповідно до попередження, пов'язаного зі знаменням. У 70 році Тит завершив руйнування, знову розпочавши облогу. Облога Кестія була початком того, що називають Першою Юдейсько-римською війною, а облога і руйнування, здійснені Титом, стали кінцем Першої Юдейсько-римської війни.

Уся ця історія тривала три з половиною роки, почалася й закінчилася облогою, а її початок містив знамення для Божого народу. Ту історію Христос визначив як дні Божої помсти, що було конкретним елементом, який Він мав визначити у Своєму служінні. Ці дні являють собою виконавчий суд над блудницею Риму, який починається з недільного закону, що невдовзі буде запроваджений, і закінчується із закриттям випробувального часу для людства. На початку виконавчого суду над блудницею Вавилону сто сорок чотири тисячі підносяться як стяг, що є знаменням. Коли інша Божа отара побачить це знамення, вона має утекти з Вавилону, руйнування якого було прообразно показане руйнуванням Єрусалима.

Ми продовжимо розглядати двадцять перший розділ Євангелія від Луки у наступній статті.